malbestemmelser for denne Vare. Naar Behovet ikke opstaar, benyttes Loven selvfølgelig ikke. Derfor kunde man vel, synes jeg, gaa ud fra, at naar man traf en Ordning, hvorved Rigsdagen traadte med ind i Arbejdet efter Loven, vilde Spørgsmaalet om Tidspunktet for Ophævelse ikke spille en saa stor Rolle. Det har imidlertid vist sig, at det modsatte er Tilfældet. Derfor omhandler det Lovforslag, jeg i Dag skal have den Ære at fremsætte, ogsaa denne Side af Sagen.

Jeg skal nu tillade mig at give en kort Oversigt over Lovforslagets Indhold. Jeg gaar ud fra et Forslag, der blev fremsat her ved det private Initiativ, nemlig, at der i disse Anliggender som Formidler mellem Regering og Rigsdag skal være et Udvalg paa 8 Medlemmer. Det forudsættes, at dette Udvalg skal være den, der modtager fra Regeringen de forskellige overordentlige Foranstaltninger og gør Indstilling til Rigsdagen derom. I Overensstemmelse med, hvad jeg har nævnt tidligere, genoptager jeg imidlertid ogsaa her et Forslag, der ikke fandtes i det af det private Initiativ fremgaaede Forslag, nemlig at Indenrigsministeren straks efter nærværende Lovs Ikrafttræden skal forelægge samtlige endnu gældende, i Henhold til Loven af 7. August 1914 udstedte Bestemmelser for Rigsdagen ved at tilstille dem til det i § 1 nævnte Udvalg. Udvalget gør da Indstilling til Rigsdagen om de forelagte Bestemmelser, saaledes at de bortfalder eller ændres senest ved Rigsdagens Beslutning herom. Det foreslaas, at Udvalgets Indstilling forelægges til Beslutning i begge Rigsdagens Ting, hvor den undergives een Behandling efter Reglerne for Lovforslags anden Behandling. Jeg har foreslaaet dette for det første for at sikre, at Indstillingen kommer til lige hurtig Behandling i begge Rigsdagens Ting, og jeg har tillige ment, at det var hensigtsmæssigt, at man een Gang for alle traf Beslutning om Behandlingsmaaden, for at ikke hver Gang et Formandsforslag om Behandlingen og de deraf følgende Formaliteter skulde være nødvendige. Ved at Rigsdagen saaledes modtager de overordentlige Foranstaltninger, der bestaar i Øjeblikket — saa vidt jeg kan se, er det et Par Hundrede, der for Tiden er i Kraft —, vil den gennem dette Udvalg kunne tilkendegive, om der er visse af disse Bestemmelser, som man fra Rigsdagens Side maatte ønske ophævede eller ønske ændrede. Der er for Tiden en ikke ringe Strid om Bestemmelserne angaaende Kædehandel. Ordningen er gennemført, det gør jeg opmærksom paa, strammere endnu, strengere endnu i Norge og Sverige, og man har dog ikke der tænkt paa at ophæve den. Her har dog ogsaa Indenrigsministeriet ment, at det var muligt, at Forholdene allerede nu laa saaledes, at det, der begrundede Forbudet mod Kædehandel, nemlig Afspærringen, ikke længere var saaledes til Stede, at Forbudet havde sin oprindelige Begrundelse. Der vil da ogsaa for Rigsdagen være Lejlighed til at beskæftige sig med dette Spørgsmaal og til fra den overordentlige Kommission at modtage Beretning om dette Forbuds Oprettelse og om, hvad der deraf er fulgt. Jeg tror, at ærede Medlemmer vil have megen Interesse i at se, hvorledes navnlig Manufakturvarer, som ved Begyndelsen af Blokaden fandtes her til en Værdi af 2, 5, 6, 7 Kr. pr. Meter efter Varens Værdi, sprang op til Priser, der for de dyreste Varer var nogle og tredive Kroner; altsaa Varer, der oprindelig var købte til 7 Kr., bragtes op til 32. Dette Spring fra 7 til 32 vilde ikke kunne finde Sted, naar der var Forbud mod at tage en ublu Avance, og det var derfor, Kædehandelen bemægtigede sig disse Varer, idet man lod dem passere gennem flere Led med lovlig Avance op til de Højder, hvor det var muligt at afpresse Forbrugerne Betaling. Derfor var det nødvendigt at skride ind mod disse overflødige Led, hvor en Vare kan have passeret indtil 14 Mellemled, inden den naaede op paa den højeste Afpresserpris. Jeg antager, at det vil interessere Rigsdagen at stifte Bekendtskab med hele denne Sag, og den vil da ogsaa kunne dømme om Berettigelsen af Angrebene paa Ordningen. Jeg har ment, at det var rigtigt, at Rigsdagsudvalget allerede burde modtage hele denne Samling af Anordninger straks. Thi det er ogsaa min Mening, at Udvalget bør være medvirkende, og det var ogsaa oprindelig Tanken her fra dette høje Tings Side, ved Bestemmelsen om, hvilke af disse Forordninger man ønsker at bevare, efter at selve Loven er bortfaldet. Og jeg tør sige, at det Arbejde, der ligger heri som Resultatet af mere end 4 Aars Arbejde af Mænd indenfor al Sagkundskab her i Landet, vil man ikke ret hurtigt kunne tage en faktisk saglig, begrundet Stilling til, og det vil derfor være rigtigt, at det nævnte Udvalg i Tide faar Lejlighed til at sætte sig ind i Sagerne. Jeg tror, at de 8 Mænd, hvis de vil forberede sig en passende Tid paa at kunne gøre Indstilling om, hvorvidt disse Forordninger er nødvendige eller ikke, eller om Ændringer vil